

Folketingets Socialudvalg

Departementet
Holmens Kanal 22
1060 København K

Tlf. 3392 9300
Fax. 3393 2518
E-mail sm@sm.dk

Dato: 7. december 2004

NHD/ J.nr. 31-82

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 18. november 2004 følger hermed – i 5 eksemplarer – socialministerens svar på spørgsmål nr. 23 (SOU Alm. del).

Spørgsmål nr. 23:

”Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 27. oktober 2004 fra Patientforeningen Mine rettigheder vedrørende lægekonsulenternes rolle.”

Svar:

Henvendelsen fra Marianne Thomsen, formand for Patientforeningen ”Mine Rettigheder” indeholder hovedsageligt kritik af en bestemt lægekonsulent. Der henvises bl.a. til, at hun i nogle avisartikler skulle have udtalt sig på en måde, som viser, at hun bevidst overtræder Socialministeriets retningslinjer vedrørende lægekonsulenters rolle.

Det synes at være foreningens opfattelse, at en kommunes lægekonsulent altid skal følge de vurderinger m.v., der gives af de læger, der har undersøgt en person, og at lægekonsulentens rolle alene er at gengive indholdet og anbefalingerne i speciallægeerklæringerne.

Denne holdning beror på en klar misforståelse af lægekonsulenternes rolle.

Jeg skal i den forbindelse henvise til Socialministeriets skrivelse af 21. marts 2003, om lægers rolle i sager om førtidspension. I skrivelsens punkt 1, anføres det bl.a.: ”Lægekonsulenten er en administrativ medarbejder ansat af kommunen, som har til opgave at bistå myndigheden med at klarlægge indholdet af andre lægers udtalelser. (..) Hvis oplysningerne ikke er tilstrækkelige, har lægekonsulenten til opgave at pege på, hvilke helbredsoplysninger der mangler. (..) Lægekonsulenten kan også bistå kommunen med at afdække eventuelle skånebehov, som der skal tages hensyn til ved borgerens eventuelle tilbagevenden til arbejdsmarkedet”.

Det følger allerede af det ovenfor anførte, at lægekonsulenten ikke blot skal gengive, hvad andre læger har skrevet.

I skrivelsens punkt 2, anføres det i slutningen: ”Det kan forekomme, at kommunen ikke er enig i den undersøgende læges konklusion om borgerens funktionsevne i forhold til forskellige arbejdsfunktioner. Da må kommunen redegøre for sin vurdering og anføre en faglig forklaring som fx begrundet, hvorfor kommunen ikke finder det dokumenteret, at arbejdsevnen er varigt nedsat på trods af det beskrevne funktionsevnetab. Kommunen kan også pege på, hvorfor borgeren på trods af det beskrevne funktionsevnetab fortsat kan udføre konkret angivne arbejdsfunktioner. Eller kommunen kan vælge at indhente yderligere dokumentation fx ved arbejdsprøvning eller en ny lægeerklæring.”

Når kommunen skal foretage vurderingen, som beskrevet ovenfor, vil det være naturligt, at kommunen søger rådgivning fra en lægekonsulent.

I skrivelsens punkt 3, der handler om begrundelsen for en afgørelse om førtidspension, anføres det i andet afsnit: ”Redegørelsen for sagens faktum skal bl.a. indeholde en beskrivelse af, hvilke oplysninger, der eventuelt er lagt til grund for sagens afgørelse. Dette er især relevant, hvis der foreligger flere indbyrdes modstridende erklæringer”.

I et tilfælde, hvor der foreligger indbyrdes modstridende erklæringer må kommunen naturligvis søge hjælp ved lægekonsulenten med henblik på en vurdering af, hvilken erklæring der skal lægges mest vægt på.

En lægekonsulent skal ikke træffe afgørelse i sagerne, skal ikke udtale sig om en borger er berettiget eller ikke er berettiget til en bestemt social ydelse, og der kan konkret være mange andre forhold end de rent lægelige, der har betydning for sagens afgørelse. Dette betyder dog ikke, at lægekonsulentens rolle blot er at gengive, hvad andre læger har skrevet. Dette fremgår klart af de ovenfor gengivne citater fra Socialministeriets skrivelse af 21. marts 2003. Sådan som lægekonsulentens udtalelser er gengivet i de avisartikler, der er vedlagt ”Mine Rettigheders” henvendelse til Socialudvalget, finder jeg ikke, at disse strider mod det anførte i Socialministeriets skrivelse af 21. marts 2003.

Eva Kjer Hansen

/Mikael Lynnerup Kristensen